

Τα δύο κλαρίνα

α σας πω μια ιστορία για δύο κλαρίνα. Δύο όμοια κλαρίνα. Ίδιο σχήμα, ίδιο στόμιο και ακριβώς ίδιες τρύπες και βοηθητικά κλειδιά. Αλλά έλα που ήταν τελείως διαφορετικά. Το ένα πολύ καλά γυαλισμένο, πολύ καμαρωτό και πολύ σοβαρό. Το κλαρίνο της ορχήστρας. Το άλλο είχε αρκετές γρατζουνιές, η μπογιά του σε μερικά μέρη είχε φύγει, αλλά αν το έβλεπες καλά, θα καταλάβαινες ότι ήταν πολύ κεφάτο και καλόκαρδο. Το καταλάβατε; Το δεύτερο κλαρίνο είναι αυτό που παίζει τους χορούς και τα τραγούδια στα πανηγύρια.

«Εγώ παίζω τα δυσκολότερα μουσικά κομμάτια σε πολύ επίσημες συναυλίες και σε κόσμο που με ακούει, χωρίς να μιλάει καθόλου. Είμαι πολύ σοβαρό όργανο», λέει το ένα.

«Γιατί δε σ' αρέσει να δίνεις λίγη χαρά στους ανθρώπους που σε ακούνε», του απαντάει το άλλο κλαρίνο.

«Μα τους δίνω και μεγάλη χαρά μάλιστα, όταν με ακούνε να τραγουδώ γλυκά και να παίζω σωστά τα μουσικά κομμάτια».

«Ναι, αλλά δεν τους κάνεις να χορεύουν και να τραγουδάνε όπως εγώ, για σκέψου, είμαστε στην Ελλάδα και σε όλους αρέσουν τα τραγούδια που παίζω και δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι όταν τους βλέπω να τραγουδάνε και να χορεύουν καλαματιανούς και τσάμικους».

«Παίξε μου όμως κάποιο σκοπό που παίζεις στις συναυλίες με την ορχήστρα».

«Καλά! Άκου!»

«Βέβαια παίζεις πολύ ωραία, δεν μπορώ να σου βρω κανένα λάθος, αλλά εγώ είμαι πιο κεφάτος. Έρχεσαι μαζί μου σε κανένα πανηγύρι να δεις πως διασκεδάζω κι εγώ;»

«Σε πανηγύρι; Σε ανθρώπους που θα φωνάζουν και θα τραγουδάνε όταν εσύ θα παίζεις; Πώς μπορείς;»

«Α!! Ξέρεις, έτσι είμαστε εμείς οι Έλληνες».

«Μα γιατί λες εμείς οι Έλληνες, αφού είσαι και συ το ίδιο και απaráλλαχτο όργανο σαν και μένα, αφού μας φτιάχνουν σε άλλα κράτη, στη Γαλλία, στη Γερμανία».

«Α! Ξέρεις, μόλις με φέρανε και μένα εδώ ολοκαίνουριο μέσα στη θήκη, με αγόρασε ένας μουσικός που έπαιζε στα πανηγύρια. Δεν μπορείς να φανταστείς τι ωραία που ένιωσα μόλις με έπιασε στα χέρια του και άρχισα να παίζω. Το 'λεγε η καρδιά του, πώς να μην αισθάνομαι λοιπόν Έλληνας; Μα θα 'ρθεις μαζί μου γιατί εγώ βιάζομαι;»

«Καλά! Έρχομαι».

Και τα δυο κλαρίνα πήγανε σε ένα πανηγύρι στη Ρούμελη και βέβαια ο κεφάτος φίλος μας έβαζε τα δυνατά του να παίζει όσο μπορούσε πιο καλά.

«Ε! Λοιπόν τώρα τι λες; Δεν είναι θαύμα να διασκεδάζεις έτσι;»

«Ναι, βέβαια συμφωνώ αλλά καλά είναι να παίζεις και σε κόσμο που κάθεται σοβαρός και αμίλητος να σε ακούει».

«Μπράβο, μπράβο, σου το ξαναλέω, παίζεις πολύ όμορφα, άντε, έλα τώρα μαζί μου που θα παίξω σε ένα γάμο».

«Παίζεις και σε γάμους;»

«Σε γάμους, σε βαφτίσια, όταν γιορτάζει η εκκλησία του χωριού, σε τραπέζια και όπου αλλού τραβάει η καρδιά σου».

«Εντάξει, ας πάμε στο γάμο. Θα φάμε
όμως και κουφέτα;»

«Βέβαια, πώς δε θα φάμε».

Και τα δύο κλαρίνα, αγκαλιασμένα, ξεκί-
νησαν για το γάμο, αλλά έτσι αγκαλιασμένα
που ήταν δεν μπορούσαν να παίξουν κανέ-
να από τα τραγούδια τους.

